

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 719/2017-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená písomným podaním doručeným 7. novembra 2017 a 16. novembra 2017 vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal opakovaný podnet z 3. augusta 2017 adresovaný generálnej prokuratúre. Podľa neho generálna prokuratúra porušila jeho označené práva tým, že na jeho podnet do podania sťažnosti nereagovala. Z prílohy sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa opakovaným podnetom obrátil na generálnu prokuratúru vo svojej veci, tvrdiac, že na základe privatizačného projektu, ktorý bol schválený, zaplatil cenu určenú za 2 neštátne ambulancie a 1 štátnu ambulanciu, ktorá mu však nikdy nebola odovzdaná, preto sa domáhal ochrany na generálnej prokuratúre.

Sťažovateľ na základe takto prezentovanej argumentácie žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1) a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky v konaní číslo VI/3 Gc 236/17/1000-4 porušené.

2. Ústavný súd SR zakazuje Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní základného práva a slobody sťažovateľa a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva a slobody sťažovateľa.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre [REDAKOVANÉ] v celkovej sume 374,80,- Eur. s DPH...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť sťažovateľa neobsahuje zmysluplné odôvodnenie návrhu (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré by poskytlo základný východiskový rámec pre rozhodovanie ústavného súdu o namietanom porušení označených základných práv. Sťažovateľ v rámci obsahu sťažnosti síce tvrdí, že generálna prokuratúra nereagovala na jeho podnet, avšak ani zo samotného opakovaného podnetu nie je zrejmé, čoho konkrétne sa svojím opakovaným podnetom domáhal. Vo všeobecnosti sa len domáhal nápravy a ochrany svojich práv vo svojej veci, avšak nie je zrejmé, čo podľa jeho názoru v danej veci mala prokuratúra vykonať alebo uplatniť. Z kópie samotného opakovaného podnetu je možné bez pochybností vyvodiť len to, že ide minimálne o štvrtý opakovaný podnet (s. 5 opakovaného podnetu, pozn.) sťažovateľa v danej veci, z čoho vyplýva,

že generálna prokuratúra ani nemala povinnosť prihliadať na takýto podnet podľa § 33 ods. 1 písm.) d zákona č. 153/2001 o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), a tým aj sťažovateľa upovedomiť. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že sťažovateľ v sťažnosti len tvrdí, že generálna prokuratúra porušuje jeho označené práva, ktoré opomenul označiť ich slovným pomenovaním, bez toho, aby zmysluplne právne argumentoval a odôvodnil, v čom vidí porušenie svojich označených práv aj vzhľadom na ich charakter.

Ústavný súd zdôrazňuje, že charakter nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd na záver dodáva, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05).

Nad rámec uvedených dôvodov odmietnutia sťažnosti ústavný súd konštatuje, že prima facie existoval aj ďalší do úvahy prichádzajúci dôvod odmietnutia sťažnosti

pre jej zjavnú neopodstatnenosť s poukazom na už označený § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2017